

EL FARO DEL VIENTO

Kæreste Erik

Fra det skønne, grønne, stille og lune Tepoztlan i Bjergene, er vi nu kommet til denne ualmindeligt grimme, kolde, larmende milion-by. Vi har (Kai og jeg) et seminar i et kvarter med jordveje, lave cementbygninger, fattigfolk og hunde. Seminaet begyndte i forgårs, og i dag er Kai gået igang med træningen alene, mens jeg øver teksten til ITSI-BITSI, som er på programmet om et par dage (den spanske version).

Vi arbejder i et lille kulturhus, som man har smækket op midt i alt det grå. Den sidste dag af seminaret skal være en byttehandel.

Der findes ingen teatre, ikke et eneste, selv om byen har op mod 3 millioner indbyggere. Og der er næsten ingen hoteller. De der findes forekommer meget obscure, man kan leje sig ind i max. 6 timer. Det fandt vi ud af, da vi ville bytte vores store fine værelser der var prydet med en blomsteropsats forsynet med et velkomstkort fra kulturchefen. Men der var ingen vinduer. Til gengæld lugtede der, som om hundrede wunderbaum var blevet opløst i flere liter toiletrensemiddel for derefter at blive sprayet ud over alt indboet.

Vi kæmpede os i løbet af den anden dag til hvert vores værelse med vindue – der fandtes nogle få – kun for at opdage, at der samme aften var bryllupsfest i en hangar-stor bygning lige overfor - med technomusik der, fik vi at vide, først stopede kl. 3 om morgenen. Men SÅ skulle der heller ikke komme mere larm fra den kant.

Det troede vi på, indtil vi næste eftermiddag igen kikkede ud gennem vores nyerhvervede vinduer.

Hvem stod linet op dér – omgivet af et publikum iført sort læder, nitter, lænker, piercede, med frisurer så stive som pigtråd og

grønne og lyserøde striber i håret? Det ene heavy-metal-band efter det andet med mega-store forstærkere ventende på at gi' den hele armen. Og det gjorde de så – ga' den hele armen.

I dag er det mandag, heavy metal bandene er forsvundet og tilbage er der nu – resten af ugen og indtil uafhængighedsdagen: en gruppe bønder og fagforeningsfolk med deres højttalere på den anden side af hotellet. De spiller båndmusik blandet med politiske budskaber. Vi havde først svært ved at forstå, hvad demonstrationen gik ud på, men en lokal ven fortalte:

Guvernøren fra provinsen havde for 2 år siden planlagt at bygge en lufthavn på den jord, som tilhørte nogle fattige bønder. På det tidspunkt var zapatisterne stadig meget aktive, og deres stemme blev hørt, så det havde indgydt bønderne mod nok til at arrangere en protestmarch. Den blev imidlertid mødt med et stort opbud af politi/militær. 2 blev dræbt og kvinder i hobetal blev voldtaget. Siden blev de – kvinderne – idømt mere end 100 års fængsel – hver. Der sidder de endnu. De egentlig skyldige blev aldrig stillet for en domstol. Derfor demonstrationen.

Det er dén virkelighed, vi befinder os i.

Seminaret, som forøvrigt er gratis ligesom forestillingen og et led i en ny kulturpolitik, skal munde ud i den omtalte byttehandel, der skal foregå i det teater vi *skulle* ha spillet i, men som slet ikke er færdigt (byens første). Det ligger på en mark i et andet fattigt kvarter. Der er vist ikke meget andet – end fattige kvarterer – her.

12-9-08 - La ciudad de Mexico

Dagen for byttehandlen oprandt.

Den begyndte i strålende sol, men kom til at vise sig fra sin allerværste side, med regn i tovtukke stråler og en vind, som fik de endnu ikke fastgjorte tagplader af blik til at flyve gennem luften og true med at halshugge både de unge spillere fra vores

seminar, som var igang med at prøve på gulvet, der bestod af sand og stålwire og den lille gruppe tilskuere, som havde trodset vind og vejr for at møde op. Blandt de fremmødte var kulturchefen, som havde betalt os, og som holdt en fin tale. Regnen holdt – næsten – op, og byttehandlen blev gennemført med vores elever, nogle rappere som Kai havde støvet op i byen, og som i mangel af bedre blev akkompagneret af to piger på olietønder, og en ung fyr der energisk slog med kæppe på nogle store lyserøde rockwool-baller i plastik. Det allerfineste indslag var nu nok et par, som dansede standard-danse. Han iført sort habit, laksko og hat. Hun i sølvsandaler og glitrende kjole. Jeg ville ønske, at du havde kunnet opleve det. Der var noget helt surrealistisk over situationen. En mellemting mellem Chabrol og Fellini.

Nu vil jeg slutte med ønsket om, at du er i bedring, selv om det må være drøjt. Er du færdig med kemoterapien?

Jeg sender dig tusind kærlige tanker og hilsner her fra denne grotesk store by, hvor himlen kun sjældent – som i dag – lader sig ane. Vi var i går og i forgårs vidne til uafhængighedsfestlighederne og med til, sammen med de indfødte at råbe

Viva Mexico!

Senere fik vi at vide at en selvmordsbomber havde udløst sit dødbringende bælte i netop det øjeblik et andet sted i byen og havde dræbt adskillige festende mennesker.

Volden er overalt. Hver eneste dag.

.

Så bittelille er vores teater og det vi kan gøre.

Men vi gør det.

Store knus fra

Iben